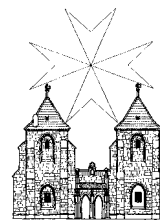

Konventuální kostel Panny Marie Pod řetězem

občasník, informace

ÚNOR L.P. 2017

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar.

Poselství Svatého Otce Františka k postní době 2017.

Drazí bratři a sestry,

postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu „celým srdcem“ (Joel 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobenství o boháči a Lazarovi (srov. Lk 16,19-21). Nechme se inspirovat touto tak významnou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímné konverzi.

1. Druhý člověk je darem

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chudřas je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí droby, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali (srov. v. 20-21). Je to pochmurný obraz poníženého a pokořeného

člověka.

Scéna vyzní ještě dramatičtěji, když vezmeme v úvahu, že chudšas se jmenuje Lazar; jméno plné příslibů, jež doslova znamená „*Bůh pomáhá*“. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpadek (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Lazar nás učí, že *druhý člověk je darem*. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chudšas u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

2. Hřích nás oslepuje

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč (srov. v. 19). Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč“. Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvím (srov. Jer 10,9) a králům (srov. Sdc 8,26). Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu“ (v. 19). V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pýše (srov. *Homilie při mši sv.*, 20. září 2013).

Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům“ (1 Tim 6,10). Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závidění, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem (srov. apoštol. exhortace *Evangelii gaudium*, 55). Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět ztročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír.

Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytlost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nejpovrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi (srov. *tamtéž*, 62).

Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pýcha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstíraně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já“, a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponižením.

Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu“ (Mt 6,24).

3. Slovo je darem

Evangelium o boháči a chudém Lazarovi nám pomáhá, abychom se dobře připravili na blížící se Velikonoce. Liturgie Popeleční středy nás vyzývá, abychom prožili podobnou zkušenost, jakou velice dramatickým způsobem prožívá i ten boháč. Když nám kněz označuje čelo popelem, opakuje slova: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš“. Boháč i chudák umírají a hlavní část podobenství se odehrává na onom světě. Obě postavy najednou objevují, že „nic jsme si přece na svět nepřinesli a nic si z něho také nemůžeme odnést“ (1 Tim 6,7).

I náš pohled se upírá k onomu světu, kde boháč vede dlouhý rozhovor s Abrahamem, jehož nazývá „otcem“ (Lk 16,24.27), a tak projevuje svou příslušnost k Božímu lidu. Tento detail ukazuje jeho život v ještě větší rozporuplnosti, protože až dosud nebylo řečeno nic o jeho vztahu s Bohem. Ve skutečnosti neměl Bůh v jeho životě žádné místo a jediným bohem si byl on sám sobě.

Až uprostřed muk onoho světa poznává boháč Lazara a přál by si, aby trochou vody zmírnil jeho bolesti. Skutky, jaké požaduje od Lazara, jsou podobné těm, které měl sám boháč vykonat, ale nikdy je nevykonal. Abraham mu tedy objasňuje: „Ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje a ty zakoušíš muka“ (v. 25). Na onom světě se znovu nastoluje určitá rovnost a bolesti života se vyvažují dobrem.

Podobenství přináší svým pokračováním poselství všem křesťanům. Boháč, jehož bratři ještě žijí, prosí Abrahama, aby k nim poslal Lazara s napomenutím; ale Abraham mu odpovídá: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou“ (v. 29). A na boháčovu námitku reaguje: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých“ (v. 31).

Tím vystupuje na povrch boháčův pravý problém: kořenem jeho zla je to, že *nenaslouchal Božímu slovu*; to ho dovedlo až tam, že už nemiloval Boha, a tedy pohrdal bližním. Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha. Zavírat své srdce před darem Boha, který hovoří, má za následek, že se srdce uzavírá daru, jímž je bratr.

Drazí bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svatý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných bratřích. Povzbuzují všechny věřící, aby vyjádřili tuto duchovní obnovu i svou účastí na postních aktivitách, které v různých částech světa pořádá mnoho církevních organizací s cílem posilovat kulturu setkání v jediné lidské rodině. Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otevírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Ve Vatikánu 18. října 2016, svátek sv. Lukáše, evangelisty

Bohoslužby.

Pravidelná mše svatá je slavena **v neděli v 10:00 hodin a v úterý** (během postní doby s nešporami) **a o Prvním pátku měsíce** (3. března 2017) **v 17:30 hodin.**

Mše sv. o 3. neděli v měsíci (19. března 2017) je slavena latinsky.

Příležitost ke svátosti smíření je vždy 30 minut přede mší sv. nebo dle domluvy s knězem.

Během postní doby každý pátek v 17:00 hodin se koná **pobožnost křížové cesty.**

Ve středu 1. března 2017 **o Popeleční středě začíná postní doba.** Protože jde o touhu po intenzitě vztahu s Bohem nejen jednotlivců, ale celého společenství, spojujeme se na začátku Postní doby na Popeleční středu společným půstem „zdrženlivosti“ a také „újmý“. „Zdrženlivost“ se vztahuje na maso teplokrevných zvířat, protože byla v tradici vždy považována za určitý komfort v běžné stravě. Ryby byly naopak chápány jako pokrm chudých a půst zdrženlivosti se na ně nevztahuje. Tento půst se týká všech křesťanů od 14 let. Na Popeleční středu jsou dospělí křesťané (od 18 do 60 let), kteří nejsou nemocní, vázání také půstem „újmý“, což znamená, že pouze jednou za den se smí najíst do sytosti.

O Popeleční středě po 17:00 hodin se bude konat modlitba Sedmi kajících žalmů. V 17:30 pak bude **mše sv. s udílením popelce.**

Mše sv. ze slavnosti **Zvěstování Páně** bude sloužena v předvečer slavnosti, tj. v pátek 24. března 2017 v 17:30 hodin.

Při nedělních bohoslužbách **26. března 2017** proběhne sbírka na charitní činnost v arcidiecézi. V roce 2016 bylo vybráno 766 644,- Kč a prostředky byly použity v souladu se statutem fondu charitativní a humanitární pomoci Arcibiskupství pražského.

Den a hodina			Slavení
1.	<i>středa</i>	17:30	<i>Popeleční středa</i>
2.	<i>čtvrtek</i>		
3.	<i>pátek</i>	17:30	<i>První pátek</i>
4.	<i>sobota</i>		
5.	<i>neděle</i>	10:00	1. neděle postní (<i>Invocabit me</i>)
6.	<i>pondělí</i>		
7.	<i>úterý</i>	17:30	
8.	<i>středa</i>		
9.	<i>čtvrtek</i>		
10.	<i>pátek</i>	17:30	
11.	<i>sobota</i>		
12.	<i>neděle</i>	10:00	2. neděle postní (<i>Reminiscere</i>)
13.	<i>pondělí</i>		
14.	<i>úterý</i>	17:30	
15.	<i>středa</i>		
16.	<i>čtvrtek</i>		
17.	<i>pátek</i>	17:30	
18.	<i>sobota</i>		
19.	<i>neděle</i>	10:00	3. neděle postní (<i>Oculi</i>)

20.	<i>pondělí</i>		slavnost SV. JOSEFA, SNOUBENCE PANNY MARIE
21.	<i>úterý</i>	17:30	
22.	<i>středa</i>		
23.	<i>čtvrtek</i>		
24.	<i>pátek</i>	17:30	
25.	<i>sobota</i>		slavnost ZVĚSTOVÁNÍ PÁNĚ
26.	<i>neděle</i>	10:00	4. neděle postní (<i>Lætare</i>)
27.	<i>pondělí</i>		
28.	<i>úterý</i>	17:30	
29.	<i>středa</i>		
30.	<i>čtvrtek</i>		
31.	<i>pátek</i>	17:30	

„Te Deum Laudamus“ – koncert duchovní hudby.

Suverénní Rytířský a Špitální řád sv. Jana z Jeruzaléma, Rhodu a Malty a Společnost pro duchovní hudbu za finanční podpory Městské části Praha 1 zve do řádovho kostela Panny Marie Pod řetězem v Lázeňské ulici v Praze 1 – Malé Straně **v úterý 20. března od 17:00 hodin na letošní třetí koncert duchovní hudby z cyklu *Pocita chrámovým kůrům Prahy I.*** Vstup na koncert je volný.

Čaj o páté katolických učitelů

Mons. Václav Malý, biskupský vikář pro vzdělávání, a Mons. Michael Slavík, Th.D., biskupský vikář pro pastorační, zvu katolické učitele, kteří působí na veřejných (tj. „státních“) základních a středních školách na neformální setkání nazvané „Čaj o páté katolických učitelů“. Cílem setkání je ocenit učitelské povolání a povzbudit věřící učitele Arcidiecéze pražské v jejich nelehkém povolání. Dále budou na tomto setkání představeny naše projekty směřované do prostředí veřejných základních a středních škol. Setkání „Čaj o páté katolických učitelů“ se uskuteční **v úterý dne 21. března 2017 od 16.30 hod. na Arcibiskupství pražském** (Hradčanské nám. 16, Praha 1). Z organizačních důvodů prosíme zájemce o nezávazné oznámení účasti do 16. března 2017 na mail: dostal@apha.cz.

24 hodin pro Pána

Svatý Otec František vyhlásil v roce 2014 prostřednictvím Papežské rady pro novou evangelizaci projekt 24 hodin pro Pána, tedy dvacet čtyř hodinový prostor pro svátost smíření spojený s eucharistickou adorací. Je to vždy **pátek a sobota před čtvrtou nedělí postní, což letos připadá na 24. a 25. března**. Vzhledem ke snadné dostupnosti bude v Praze tento program opět **v kostele Panny Marie Sněžné** na Jungmannově náměstí (metro linka B stanice Můstek, tramvaje č. 2, 9, 18, 22, noční linky 53, 57, 58 a 59, zastávka Národní třída). Začátek bude v pátek 24. 3. v 18 hodin mší svatou a bude pokračovat celou noc a celý den až opět do 18 hodin 25. 3.

59. pout' Řádu maltézských rytířů do Lurd.

59. pout' Řádu Maltézských rytířů do Lurd se bude konat od čtvrtku **4. května až do pondělí 8. května 2017**. České velkopřevorství Suverénního řádu maltézských rytířů Vás sr-

dečně zve ke společné účasti na své řádové pouti k Panně Marii Lurdské. Do Lurd budeme jako v uplynulých letech cestovat letecky, speciálním letadlem z Prahy. Na této pouti se tra-

dičně setkávají členové a příznivci Maltéžského řádu, stejně jako členové maltéžských pomocných organizací, aby zde spolu s velkým počtem nemocných uctívali Pannu Marii. Každoročně se zde sejde téměř deset tisíc poutníků z celého světa.

Vzhledem k tomu, že jsme se z naší republiky na tuto pouť létáme pravidelně každý rok, máme bohaté zkušenosti s organizací podobné akce

a se zajištěním všeho, co naši Pánové nemocní a poutníci na cestě a po čas pobytu potřebují. Z Prahy poletíme letadlem o kapacitě 189 míst.

Přihlášky a podrobné informace jsou na www.lurdy.eu nebo v sakristii kostela.

O pokušení

Katecheze emeritního papeže Benedikta XVI. na generální audienci, aula bl. Pavla VI., Řím 13. února 2013

přeložil P. Milan Glaser, SJ, www.radiovaticana.cz

Drazí bratři a sestry,

Začínáme liturgickou dobu postní, čtyřicet dnů přípravy na slavení Velikonoc. Je to doba zvláštního úsilí na naší duchovní cestě. Číslo čtyřicet se v Písmu svatém vyskytuje několikrát. Odkazuje zvláště na čtyřicet let putování Izraele pouští. Bylo to dlouhé období formace Božího lidu, ale také dlouhé období stálého pokušení nevěrnosti smlouvě s Pánem. Čtyřicet dní trvala také pouť proroka Eliáše než došel k Boží hoře Choreb, jakož i čas, který strávil na poušti Ježíš před zahájením svého veřejného působení a během něhož byl pokoušen ďáblem. V této katechezi bych se chtěl zastavit právě u tohoto momentu pozemského života Syna Božího, o kterém se bude tuto neděli číst v evangeliu.

Poušť, kam se Ježíš odebral, je především místem ticha a nouze, kde je člověk zbaven materiální opory a stojí před zásadními otázkami bytí, je nucen jít k podstatě a právě proto se může snadněji setkat s Bohem. Poušť je však také místem smrti, protože tam, kde není voda, není ani život; je místem samoty, kdy člověk více vnímá pokušení. Ježíš jde na poušť a je vystaven pokušení sejít z cesty vyznačené Bohem Otcem a vydat se na snadnější a světské stezky (srov. *Lk 4,1-13*). Bere tak na sebe naše pokušení, nese naši ubohost, aby přemohl zlého a otevřel nám cestu k Bohu, cestu obrácení. Zamyslet se nad pokušeními, jimž byl Ježíš vystaven, je pro každého z nás pozváním k odpovědi na zásadní otázku: na čem opravdu záleží v mém životě? V prvním pokušení ďábel nabízí Ježíšovi, aby proměnil kámen na chléb,

aby utišil hlad. Ježíš odvětlí, že člověk žije *také* chlebem, ale ne *pouze* chlebem. Bez odpovědi na hlad po pravdě, hlad po Bohu, nemůže být člověk spasen (srov. vv. 3-4). Ve druhém pokušení ďábel nabízí Ježíšovi cestu moci. Vede jej vzhůru a nabízí mu panování nad světem. Není to však cesta Boží: Ježíšovi je jasné, že svět nebude spasen světskou mocí, nýbrž mocí kříže, pokorou a láskou (srov. vv. 5-8). Ve třetím pokušení ďábel nabízí Ježíšovi, aby se vrhnul z vrcholu Jeruzalémského chrámu a nechal se zachránit Bohem a Jeho anděly, tedy aby vykonal něco senzačního, aby vystavil samotného Boha zkoušce. Odpovědí je, že Bůh není nějakým předmětem, jemuž klademe svoje podmínky, nýbrž Pánem veškerenstva (vv. 9-12). Co je jádrem všech třech pokušení, kterým je podroben Ježíš? Je to nabídka manipulovat Bohem, užívat jej pro vlastní zájmy, svoji slávu a svůj úspěch, tedy v podstatě vlastně stanout na místě Božím, odstranit Boha ze svého života a jednat tak, aby se zdál zbytečným. Každý z nás by se tedy měl ptát: jaké místo má Bůh v mém životě? Je Pánem On anebo já?

Překonat pokušení podřizovat Boha sobě a svým zájmům anebo jej postavit do kouta a namísto toho se obrátit ke správnému pořadí priorit, klást Boha na první místo, je cesta, kterou se musí ubírat každý křesťan stále znovu. Výzvu k „obrácení“ uslyšíme během postní doby několikrát a znamená následovat Ježíše takovým způsobem, aby Jeho evangelium bylo konkrétním vodítkem života; znamená uznat, že jsme stvoření a závisíme na Bohu, na Jeho lásce, a jediné „ztrátou“ svého života v Něm můžeme jej získat. To vyžaduje, abychom přijímali svá rozhodnutí ve světle Božího Slova. Dnes nemůžeme být křesťany jen v důsledku pouhého faktu, že žijeme ve společnosti, která má křesťanské kořeny. I ten, kdo se narodí v křesťanské rodině a je vychován nábožensky, musí denně obnovovat rozhodnutí být křesťanem, dávat Boha na první místo tváří v tvář pokušením, která mu nepřetržitě nabízí sekularizovaná kultura, a čelit kritickým úsudkům mnoha současníků.

Zkoušky, kterým nynější společnost vystavuje křesťana, jsou totiž četné a dotýkají se osobního i sociálního života. Není snadné být věrní křesťanskému manželství, praktikovat milosrdenství v každodenním životě, dát prostor modlitbě a vnitřnímu ztišení; není snadné veřejně se postavit na odpor rozhodnutím, která mnozí pokládají za samozřejmá, jako jsou interrupce v případě nechtěného těhotenství, eutanázie v případě vážných onemocnění anebo selekce embryí jakožto prevence proti dědičným chorobám. Pokušení odložit stranou vlastní víru je stále přítomno, a obrácení se stává odpovědí Bohu, kterou je třeba v životě potvrzovat mnohokrát.

Existují příklady a podněty velkých konverzí jako u svatého Pavla cestou do Damašku nebo svatého Augustina. Ale také v naší době zatmění smyslu pro posvátno je Boží milost činná a působí divy v životě mnoha lidí. Pán neúnavně klepe na dveře k člověku v sociálních a kulturních kontextech, které jsou zdánlivě pohlceny sekularizací, jako se to stalo

pravoslavnému Rusovi Pavlu Florenskému. Po naprosto agnostické výchově, kdy sám projevoval opravdovou nevráživost vůči náboženské výuce, které se mu dostávalo ve škole, dospěl vědec Florenskij k prohlášení: „Ne, nelze žít bez Boha!“ a naprosto změnil svůj život; stal se mnichem.

Myslím také na postavu Etty Hillesum, mladou Holanďanku židovského původu, která zemřela v Auschwitz. Zpočátku byla Bohu vzdálena, ale objevila jej v hlubině svého nitra a napsala: „V mém nitru je velmi hluboká studna. A v ní je Bůh. Někdy se mi daří jej dosáhnout, většinou je zasut kameny a pískem: Bůh je pohřben. Je třeba, abych jej znovu vyhrabávala“ (*Deník*, 97). Ve svém neklidném a roztěkaném životě objevuje Boha právě uprostřed velké tragédie 20. století, Šoa. Tato křehká a nespokojená dívka je proměněna vírou a přetvořena v ženu plnou lásky a vnitřního pokoje, takže je schopna tvrdit: „Žiji v nepřetržité důvěrnosti s Bohem“.

Schopnost odporovat ideologickému lichocení své doby, rozhodnout se hledat pravdu a otevřít se objevu víry, dosvědčuje další žena naší doby, Dorothy Day ze Spojených států amerických. Ve své autobiografii otevřeně vyznává, že upadla do pokušení řešit všechno politikou, když přijala marxistickou nabídku: „Chtěla jsem jít manifestovat, jít do vězení, psát, ovlivňovat druhé a zanechat světu svůj sen. Kolik ambicí a hledání mne samotné bylo za tím vším!“ Cesta k víře v tak sekularizovaném prostředí byla obzvláště obtížná, ale přesto v ní, jak sama zdůrazňuje, působila Milost: „Je jisté, že jsem často cítila potřebu jít do kostela, pokleknout a sklonit hlavu v modlitbě. Slepý instinkt dalo by se říci, protože jsem si neuvědomovala, že se modlím, ale šla jsem a vstoupila do atmosféry modlitby...“ Bůh ji přivedl k vědomému přilnutí k církvi životem zasvěceným vyděděncům.

V naší době není málo konverzí pojatých jako návrat těch, kteří se po křesťanské, možná povrchní výchově vzdálili na celé roky víře a potom opětovně objevili Krista a Jeho evangelium. V knize *Zjevení* čteme: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst u něho a on u mě.“ (3,20). Náš vnitřní člověk se musí připravit na návštěvu Boha a právě proto se nesmí nechat zahltit iluzemi, zdáním a materiálními věcmi.

V této postní době *Roku víry* obnovme svoje úsilí kráčet cestou obrácení, abychom překonali tendenci uzavřít se v sobě samých a namísto toho dát prostor Bohu a dívat se na každodenní realitu Jeho očima. Mohli bychom říci, že alternativa mezi uzavřeností v našem sobectví a otevřeností k lásce Boha i druhých, odpovídá alternativě Ježíšových pokušení. Je to alternativa mezi lidskou mocí a láskou Kříže, mezi vykoupením viděným pouze v materiálním blahobytu a vykoupením jakožto dílem Boha, kterému dáváme ve svém životě primát. Obrátit se, znamená neuzavřít se do hledání vlastního úspěchu, vlastní prestiže a vlastního postavení, ale jednat tak, aby každý den v malých věcech byla pravda, víra v Boha a láska tím nejdůležitějším.

Pouze pro vnitřní potřebu společenství u kostela Panny Marie Pod řetězem na konci mosta

<http://www.maltezskyrad.cz>

SUVERÉNNÍ ŘÁD MALTÉZSKÝCH RYTÍŘŮ

fr. Filip M. SUCHÁN, OPræm

České Velkopřevorství

rektor kostela

telefon: 257 530 824

telefon: 731 402 597

e-mail: gpb@smom.cz

e-mail: pmariapodretezem@seznam.cz